

L'entrevista

La primera novel·la de l'italià Bernardo Zannoni (Sarzana, 1995), *Les meves idees estúpides*, ha guanyat el prestigiós premi Campiello –un guardó que al llarg de la història han rebut escriptors com Primo Levi, Antonio Tabucchi, Gesualdo Bufalino i Michela Murgia– i ja ha estat traduïda a diverses llengües. En català la publica Club Editor, amb traducció de Meritxell Cucurella-Jorba.

Bernardo Zannoni

Autor de 'Les meves idees estúpides'

“L'amor autèntic és el que viuen els animals”

LORENA SOPENA

Carla Fajardo Martín

Vas escriure *Les meves idees estúpides* amb 21 anys i s'ha convertit en un *best-seller*.

No m'ho esperava. Al principi estava desorientat, després vas entenen les fites del llibre, perquè no soc jo, és el llibre que em sobrepassa a l'hora d'entrar al cor de la gent.

A Catalunya tenim Irene Solà, que també ha fet parlar animals als llibres. L'has llegit?

No he tingut ocasió de llegir-la, però miraré de compensar-ho. Jo trio els animals simplement per no distreure'm. Els animals em mantenen actiu i feien que no m'avorrís. A part de bonics, són també protagonistes de les faules que ens han acompanyat tota la vida i, per tant, també et permeten una llibertat d'expressió.

Els personatges principals són una fagina, una guineu i un porc espí. Et serveixen per explorar la part més salvatge de la humanitat?

Parlar d'animals ens fa pensar en els humans perquè som animals. Un animal podria ser un humà en potència, que no ha pres consciència que les coses s'acaben. Un humà quan llegeix sobre animals ho connecta amb el seu món perquè ho veiem com un món perdut que potser algú voldria recuperar. És cert que el Salomó, l'Archy i el Klaus no només són animals, parlen la nostra llengua i fan servir coberts. Són dos mons que estan a un pas, que és aquest fil de consciència.

¿Hi ha metàfores de la falta d'afecte o de la competició?

No crec que sigui tant una metàfora com un reclam d'aquesta vida que nosaltres hem desenvolupat d'una manera diferent, perquè si traguéssim de la manera com vivim la nostra amabilitat, els nostres gestos, la nostra civilització, seríem com els animals del bosc. Els gratacels, de fet, re-

corden una mica els arbres. És com si visquéssim en un bosc de ciment. I, simplement, hem desenvolupat una vida organitzada en comunitat. Sense això seríem iguals, però potser no ens podríem estar comunicant ara.

Com a lector esperes que arribi una part més amable, l'amor, per exemple.

El concepte de l'amor, més enllà de l'instint de reproducció i d'estar en parella, sembla que es devalua com si no fos prou veritat. Però, en realitat, l'amor autèntic és el que viuen els animals. El que passa és que ells estan en un entorn on la supervivència és una necessitat i potser l'amor no pot tenir un espai tan gran. El món dels animals és un món cru, però l'Archy és un animal diferent dels altres i el busca, aquest amor, però no l'acaba vivint com els altres animals perquè cada vegada va sent més conscient.

Més conscient del temps, de la creença en Déu i de l'escriptura.

El moment en què hi ha una presa de consciència és quan descobreixes que existeix la mort. I això és una cosa que l'Archy va descobrir i que el Salomó ha entès. El que passa és que ho endolceix amb l'engany que ens hem fet tots nosaltres per endolcir aquesta presa de consciència, que un seria la religió i l'altre l'escriptura.

¿L'escriptura és un engany o és un consol?

No et promet que et salvarà l'ànima, però sí que et pot donar la il·lusió de salvar les teves idees. El temps també és una il·lusió perquè ja estem potencialment morts, perquè totes les imatges que ens formem se'ns escapen. Potser és que ja no som aquí, en realitat. Soc molt alegre, oi? [Riu].

Creus en Déu?

Jo crec que tot el fonament de la nostra vida és aferrar-nos a alguna esperança, perquè si no no té sentit ni viure ni menjar ni dormir. I és això el que sent l'Archy quan pren consciència que es morirà, i això el deixa devastat. I és aquí on entra el Salomó i diu: "A la mort la vences si no hi penses". Hem d'abraçar amb amor tot aquest present, tot el que sentim, que podem considerar coses banals o ximpls. I la religió com a concepte el trobo preciós. A vegades em sorprenent mirant al cel i parlant amb algú, no sé si és un altre jo o si és Déu.

La consciència fa patir?

Aquest és el gran dilema. Per això l'Archy accepta la mort com un animal en el sentit que pensa que la vida és simplement agafar el que ha estat i no aferrar-s'hi amb les ungles i amb les dents en el moment en què li arriba l'hora.

Així, és una crida a ser més animals?

Això és una frase perillosa. Nosaltres tenim les paraules i la nostra manera de viure en comunitat, potser perquè sabem que ens morirem. Potser sense haver-ho sabut no hauríem inventat la roda, creat la religió o arribat a la Lluna. És aquest sentiment de permanència, el que ens fa ser el que som. Jo potser l'únic suggeriment que faria és que millorarem el temps que som aquí i no el perdem.

Després d'aquesta entrevista, és com si res tingués sentit.

El més bell de la vida és que no té sentit. ✍️

"El més bell de la vida és que no té sentit"